

Súd: Okresný súd Ružomberok
Spisová značka: 2C/17/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5917203681
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 12. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Branislav Klukoš
ECLI: ECLI:SK:OSRK:2019:5917203681.9

Rozhodnutie

X. súd Ružomberok sudcom JUDr. Branislavom Klukošom v spore žalobcu: JUDr. A. Q., nar. XX. XX. XXXX, bytom S. XXA, Z. - S., právne zast. JUDr. Ladislavom Mejstříkom, advokátom, so sídlom A. Kmeťa 19, Martin, proti žalovaným: v 1. rade Z. L., nar. XX. XX. XXXX, bytom K. XXX, toho času bytom D. L. X, XXXX vr F., D., v 2. rade maloletý Z. X., nar. XX. XX. XXXX, zast. zákonným zástupcom Z. X., nar. XX. XX. XXXX, bytom S., obidvaja právne zast. JUDr. Matúšom Lemešom, advokátom, so sídlom Kuzmániho 26, Košice, o zaplatenie 2 140,95,- Eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

Súd žalobu žalobcu v celom rozsahu zamieťa.

Súd žalovaným v 1. a 2. rade priznáva voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, pričom o výške trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia osobitným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

odôvodnenie:

1. Žalobou doručenou tunajšiemu súdu dňa 24. 04. 2017 faxom doplnenou podaním doručeným poštou dňa 02. 05. 2017 a doplnenou podaním doručeným tunajšiemu súdu dňa 04. 09. 2017 si žalobca uplatnil voči žalovanej v 1. rade právo na zaplatenie sumy 1 051,63,- Eur, voči žalovanému v 2. rade právo na zaplatenie sumy 1 089,32,- Eur spolu s 5,05 % ročným úrokom z omeškania z týchto dlžných súm od 15. 10. 2015 až do zaplatenia a náhradu trov tohto konania.

2. Žalobca žalobu po skutkovej stránke odôvodnil tým, že žalovaní sú dedičmi po nebohom B. L., nar. XX. XX. XXXX, naposledy bytom K. XXX. Proti nemu sa počas jeho života na Okresnom riaditeľstve Policajného zboru v Ružomberku viedlo trestné stíhanie pre pokus zločinu týrania blízkej a zverenej osoby pod sp. zn. ČVS:ORP-378/VYS-RK-2014. V predmetnej veci za života požiadal nebohý žalobcu o obhajobu prostredníctvom svojej sestry a svojho švagra N. S., ktorí vybavili účasť žalobcu vo väznici v Žiline u žalovaného, kde podpísal žalovaný splnomocnenie na zastupovanie v tejto trestnej veci, a teda počnúc týmto podpisom obhajobu uskutočňoval žalobca až do času smrti nebohého. Splnomocnenie, ktorým poručiteľ splnomocnil žalobcu na svoju obhajobu sa nachádza v súdnom spise na Okresnom súde Ružomberok pod sp. zn. 1T/22/2015, z ktorého je nesporný podpis nebohého a súhlas s obhajobou, ako s náhradami podľa vyhlášky 655/2004 Z. z.. Žalobca obhajobu realizoval v plnom rozsahu stanovených úkonov OČTK a súdom až do smrti. B. L. zomrel dňa XX. XX. XXXX. Uznesením Okresného súdu Ružomberok sp. z. 1T/22/2015 zo dňa 06. 05. 2015 súd zastavil trestné stíhanie proti obžalovanému poručiteľovi z dôvodu, že tento dňa 22. 04. 2015 zomrel. V zmysle udeleného splnomocnenia uskutočnil žalobca služby právnej pomoci v rozsahu, ako je uvedené v prílohe k tejto žalobe. Za poskytnuté úkony právnej pomoci v zmysle vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb si žalobca v zmysle faktúry č. 2015415 zo dňa 30. 09. 2015, ktorá bola splatná dňa 14. 10. 2015 vyúčtoval celkovo sumu vo výške 3 140,95,- Eur, čo zodpovedalo vyúčtovaniu vzniknutých trov zo dňa 10. 05. 2015. Z vyúčtovanej faktúry bolo uhradených 1 000,- Eur, pričom zvyšná suma vo výške 2 140,95,- Eur bola prihlásená do dedičského

konania po nebohom poručiteľovi, ktoré prebiehalo na notárskom úrade JUDr. Márie Macháčkovej pod sp. zn. 7D/83/2015. Dedičmi nebohého poručiteľa bola jeho dcéra Z. L. a Z. X., syn po nebohej dcére nebohého, teda nepinoletý vnuk. U notára bola vyššie uvedená faktúra prihlásená do pohľadávok voči nebohému, ale žalovaní uvedený dlh nebohého odmietli uznať. Žalobcom prihlásená pohľadávka vo výške 2 140,95,- Eur bola teda rozporovaná, a preto žalobca podal uvedenú žalobu. Je nesporné, že počas života poručiteľa boli poručiteľovi zo strany žalobcu ako splnomocneného obhajcu poskytnuté právne služby v cenách a náhradách v obvyklej výške a v rozsahu podľa počtu úkonov, ktoré boli nepochybne špecifikované v trestom spise čo do počtu úkonov, ktoré sú honorované v zmysle vyhlášky č. 655/2004, ako i čo do opodstatnenia náhrad za cestovné náhrady za cestovné a za stratu času na úkony, ktoré nie sú sídlom advokáta a to tiež podľa spomenutej vyhlášky. Rozsah úkonov a rozsah náhrad je identifikovaný vo vyúčtovaní trov zo dňa 10. 05. 2015. Žalobca si zároveň uplatnil aj úrok z omeškania z dlžnej sumy, nakoľko sa dostali žalovaní do omeškania s peňažným plnením.

3. Podaním doručeným tunajšiemu súdu dňa 04. 09. 2017 žalobca upravil žalobu v tom zmysle, že žalovaná v 1. rade nadobudla majetok vo všeobecnej hodnote po poručiteľovi 24 515,22,- Eur, pričom na pasívach dedičstva sa podieľala vo výške 2 526,29,- Eur a čistá hodnota dedičstva, ktorú nadobudla je 21 988,93,- Eur, pričom žalovaný v 2. rade nadobudol dedičstvo v čistej hodnote 22 775,- Eur, a teda žalobca špecifikoval výšku dlžnej sumy, ktorá pripadá na toho ktorého žalovaného podľa podielu k celému dedičstvu. Žalovaná v 1. rade nadobudla majetok v celkovej hodnote 49,12 % k celému dedičstvu a žalovaný v 2. rade 50,88 % k celému dedičstvu.

4. Okresný súd Ružomberok vydal v uvedenej veci dňa 06. 10. 2017 platobný rozkaz, ktorým v plnom rozsahu vyhovel žalobe žalobcu, avšak proti vydanému platobnému rozkazu podali žalovaní v 1. a 2. rade prostredníctvom svojho právneho zástupcu riadne a včas odpor s odôvodnením, na základe ktorého bol platobný rozkaz tunajšieho súdu uznesením zo dňa XX. 03. 2018 v celom rozsahu zrušený.

5. Žalovaní v 1. a 2. rade prostredníctvom svojho právneho zástupcu v odôvodnení podaného odporu uviedli, že žalobcom uplatnený nárok považujú v celom rozsahu za nedôvodný. Žalobca v žalobe opomína viaceré zásadné skutočnosti resp. niektoré jeho tvrdenia nezodpovedajú skutkovému stavu, čo všetko vo vzájomných súvislostiach dôvodne spochybňuje nárok žalobcu. Splnomocnenie, na ktoré sa odvolával žalobca, neobsahuje súhlas poručiteľa s náhradami podľa vyhlášky č. 655/2004 Z. z.. V splnomocnení bolo len uvedené, že poručiteľ vedel, že podľa zmluvy o poskytovaní právnej pomoci mu patrí odmena za zastupovanie spolu s výdavkami a náhradou za stratu času, ktoré sa mu zaviazal zaplatiť. To znamená, že v splnomocnení nie je žiadna zmienka o dohode na odmene podľa predmetnej vyhlášky ako to tvrdí žalobca, ale vo veci odmeny sa splnomocnenie odvoláva na zmluvu o poskytovaní právnej pomoci, pričom žalobca doposiaľ takúto zmluvu nepredložil, a teda nepreukázal na akej odmene sa s poručiteľom dohodol. Ďalej poukázali na to, že pri poskytovaní právnych služieb vystupoval poručiteľ vo vzťahu k žalobcovi v pozícii spotrebiteľa právnej služby. Spotrebiteľský druh občianskoprávných zmlúv má osobitný režim právnej úpravy, ktorý sa vyznačuje zvýšeným záujmom spoločnosti ochraňovať slabšieho účastníka zmluvného vzťahu - spotrebiteľa, ktorý vstupuje do zmluvných vzťahov s poskytovateľmi služieb. Na potrebu vyššej ochrany spotrebiteľa reflektuje aj zákon č. 586/2003 Z. z. o advokácii v znení neskorších predpisov, ktoré okrem iného upravuje právny vzťah medzi advokátom a klientom. Poukázali na § 18 ods. 4 tohto zákona, v zmysle ktorého advokát je povinný v priebehu poskytovania právnej služby informovať klienta, ktorý je spotrebiteľom právnej služby, o výške odmeny za úkon právnej služby ešte pred začatím tohto úkonu, inak mu odmena nepatrí. To neplatí v prípade, ak je potrebné úkon právnej služby vykonať bezodkladne. Ak teda žalobca odvodzuje svoj žalovaný nárok len s odkazom na splnomocnenie, je zrejmé, že minimálne s poukazom na toto ustanovenie mu tento nárok nepatrí. Žalobca ďalej uviedol, že za poskytované právne služby vystavil dňa 30. 09. 2015 faktúru č. 2015415 splatnú dňa 14. 10. 2015 a od dátumu jej splatnosti odvodzuje úrok z omeškania vo výške 5,05 %. Relevantnosť tohto dokladu je však sporná, nakoľko žalobca vystavil faktúru na meno poručiteľa takmer 5 mesiacov po jeho smrti, pričom zo žaloby nevyplýva ani to, komu a kedy žalobca faktúru doručoval. Nezrovnalosť vyvoláva výška fakturovanej sumy, pretože žalobca uviedol, že z fakturovanej sumy mu bolo uhradených 1000,- Eur, avšak nie je zrejmé kto a kedy túto sumu uhradil. Sporné otázky vyvoláva aj vyúčtovanie trov obhajoby žalobcom listom zo dňa 10. 05. 2015. Aj v tomto prípade platí, že vyúčtovanie bolo vyhotovené až po smrti poručiteľa, a preto nie je zrejmé komu a kedy ho žalobca doručil. Z dôvodu opatrnosti namietli aj niektoré úkony, a to položku č. 2 nahliadnutie do spisu a položku č. 4 poradu s obvineným, ktorá sa neuskutočnila, a preto podľa ich názoru nie je daný nárok na túto odmenu ani ak by sa postupovalo v

zmysle vyhlášky č. 655/2004. Uviedli, že faktúra a ani vyúčtovanie trov obhajoby zo dňa 10. 05. 2015 nemohli vyvolať voči poručiteľovi žiadne právne následky, keďže oba dokumenty síce znejú na meno poručiteľa, avšak boli vyhotovené až po jeho smrti. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti preto navrhli, aby súd platobný rozkaz zrušil a vo veci nariadil pojednávanie.

6. Žalobca sa k podanému odporu písomne nevyjadril.

7. Okresný súd Ružomberok rozsudkom sp. zn. 2C/17/2017-132 zo dňa 03.10.2018 žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietol, pričom žalovaným v 1. a 2. rade priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

8. Proti uvedenému rozsudku podal žalobca odvolanie, na základe ktorého Krajský súd v Žiline uznesením sp. zn. 9Co/323/2018-175 zo dňa 28.08.2019 rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Z odôvodnenia uznesenia Krajského súdu v Žiline vyplynulo, že žalobca podaním doručeným súdu 05.06.2018 požiadal o ospravedlnenie neúčasti na pojednávaní nariadenom na 06.06.2018 z dôvodu práceneschopnosti, pričom v ňom navrhol vykonať výsluchy svedkov, ktorí mali vedomosť o obsahu ústnej dohody s nebohým, vrátane splnenia povinnosti podľa § 18 ods. 4 Zákona o advokácii s uvedením ich mena, dátumu narodenia a adresy, z ktorých ich možno predvolať s tým, že prítomnosť svedka N. S. na pojednávaní zabezpečí. U svedkyne G. D. požiadal o jej predvolanie, keďže ako vyplýva z jeho výpovede sa ju snažil osloviť, aby išla svedčiť, čo však odmietla s tým, že to bolo pre ňu traumatizujúce obdobie, pretože ako vyplýva zo súdom prvej inštancie už vtedy pripojeného trestného spisu 1T/22/15, bola v trestnej veci nebohého poškodenou. V prípade oboch svedkov, ktorých výsluch navrhoval, postupoval žalobca v súlade s ust. § 197 CSP. Vzhľadom na uvedené neobstojí konštatovanie súdu prvej inštancie, že vyjadrenie žalobcu k odporu a návrhy na vykonanie dôkazov, t. j. výsluchov uvedených svedkov na preukázanie skutočností, že informoval nebohého o výške odmeny za jednotlivé úkony právnej pomoci, neboli predložené včas, keďže aj podanie doručené 05. 06. 2018 bol povinný žalovaným pred pojednávaním, ktoré nariadil na 06. 09. 2018, podľa ust. § 125 ods. 3 CSP doručiť, teda v dostatočnom predstihu, aby sa na pojednávanie mohli pripraviť. Vzhľadom na uvedené nemožno na ťarchu žalobcu pričítať neuplatnenie prostriedkov procesného útoku včas a neprihliadať na ne (§ 153 ods. 1, 2), ani to, že strana žalovaných o nich nevedela, za ktorým účelom by muselo byť pojednávanie odročené, aby sa na výsluchy mohla pripraviť a so svojím zástupcom poradiť, a preto ani poukazovanie na rýchlosť a hospodárnosť konania pri odročení pojednávania zo strany súdu prvej inštancie neobstojí. Vzhľadom na uvedené skutočnosti preto odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, počas ktorého vykoná dôkazy navrhnuté stranou žalobcu.

9. S poukazom na skutočnosť, že rozhodnutie súdu prvej inštancie bolo zrušené, súd vytyčil termín pojednávania na 13.11.2019. Na uvedenom pojednávaní žalobca opätovne v plnom rozsahu zotrval na podanej žalobe a uviedol, že vykonal všetky úkony k zodpovednému prístupu ohľadom obhajoby nebohého B.a Chovanca, tieto úkony vyfakturoval v rozsahu, ktorý zodpovedá tomu, koľko úkonov pre nebohého urobil. Skutočnosti na ktorých zakladal svoj nárok vyplývajú jednak z obhajoby a z vykonaných úkonov, ktoré sú popísané v pripojenom trestnom spise a jednak z podpísaného splnomocnenia, z ktorého vyvodzuje, že v tomto splnomocnení sa nebohý B. L. zaviazal zaplatiť odmenu za poskytnuté úkony právnej služby. Medzi sporovými stranami zostali sporné dve skutočnosti, jednak strana žalovaného spochybňuje a sporuje to, či bolo dodržané ustanovenie § 18 ods. 4 Zákona o advokácii a druhá skutočnosť, ktorá zostala spornou a ktorú protistrana sporuje je to, či mohol vystaviť faktúru na meno nebohého zosnulého B.a L.. Pokiaľ sa týka prvej spornej skutočnosti dôkaz o tom, že mal poučiť nebohého B.a L. o tom, koľko bude ktorý úkon stáť vyvráti výsluchom svedka pána S., ktorý je švagrom nebohého a bratom jeho manželky, ktorý jednoznačne potvrdí okolnosti, za ktorých bol oslovený, čo mal vykonať a za akú dohodnutú odmenu. Krátkou cestou predložil súdu aj kópiu listu, ktorý poslal z väzby nebohý B. L. pánovi S. a svojej sestre, teda v čase, keď sa nachádzal vo výkone väzby. Ďalej predložil aj listinné dôkazy, a to mailovú komunikáciu medzi ním a žalovanou v 1. rade, ktorá svedčí o tom, že o týchto skutočnostiach komunikovali, pričom až do času začatia dedičského konania strana žalovaných nevzniesla žiadne námietky proti úkonom a výške odmeny za poskytnutú obhajobu.

10. Na otázky právneho zástupcu žalovaných v 1. a 2. rade uviedol, že splnomocnenie, ktoré sa nachádza v trestnom spise uvádza o tom, že nebohý sa zaviazal zaplatiť náklady obhajoby s tým, že nikde nie je predpísaný spôsob uzatvorenia dohody o odmene v písomnej forme, táto forma bola

dohodnutá na osobnej návšteve vo väznici v Žiline s nebohým a bola dohodnutá vo výške tarifnej odmeny, čo zodpovedá danému trestnému rozpätiu trestnej sadzby, teda v tomto prípade jednoznačne je dohodnutá odmena ústnou formou a spôsob dohodnutia odmeny a povinnosti zaplatiť vyplýva z podpísaného splnomocnenia. Ďalej uviedol, že citovaná ústna zmluva o poskytovaní právnej pomoci je jediná dohoda o poskytovaní právnej pomoci, ktorú uzatvoril s nebohým B.om L.stne, tu sa dohodli na výške odmeny a následne vyfaktoval všetky úkony podľa tarifnej odmeny, ktorú mal zaplatiť.

11. Právny zástupca žalovaných v 1. a 2. rade na pojednávaní uviedol, že z vykonaného dokazovania, ako aj z výsluchu žalobcu jednoznačne nevyplývalo, že by žalobca vedel preukázať, že sa s nebohým klientom dohodol na odmene na konkrétnej sume resp., že nebohého svojho klienta informoval pred začatím poskytovania právnych služieb o výške odmeny, ktorú si bude nárokovať, a teda považoval žalobu za nedôvodnú.

12. Na návrh žalobcu bol vykonaný výsluchu N. S.. Svedok vo svojej výpovedi uviedol, že nebohý B. L. bol jeho švager a brat jeho manželky, pričom nebohý B. L. bol v telefonickom kontakte so svojou sestrou, ktorá je jeho manželkou, kde sa vlastne sťažoval, že má prideleného obhajcu, ktorý však podľa jeho slov nič nerobil, a teda manželku poprosil, či nepoznajú nejakého ďalšieho právnik. Nakoľko poznal JUDr. A. Q. ako advokáta, ktorý aj v minulosti poskytoval právne služby pre ich firmu, ktorej bol spoločníkom, tak ho oslovil, či by neprevzal prípad švagra. Zo začiatku nemal veľkú chuť prípad prevziať, čo odôvodnil tým, že má veľa roboty, nakoľko sa však veľmi dobre poznali z predchádzajúcich skúseností, teda ich firma a on, tak nakoniec sa švagra ujal a vycestoval aj za ním do väzby. Následne im nebohý B. L., či už v telefonickom kontakte alebo písomne jemu a jeho manželke poďakoval. V čase keď začal žalobca poskytovať právne služby, tak jeho švager nemal moc peňazí, preto sa ponúkol, že by dali oni právnenému zástupcovi nejakú zálohu, tento postup však žalobca odmietol a povedal, že až keď vykoná nejaké úkony, tak až potom sa budú baviť o platení. On bol však zvedavý, koľko to bude stáť a vtedy mu pán doktor povedal, že jeden úkon právnej služby nepresiahne sumu 100 eur. Svedok doplnil, že skutočnosť, koľko bude stáť jeden úkon právnej služby oznámil nebohému B. L. ešte predtým, ako vôbec prítomný žalobca začal vykonávať a poskytovať úkony právnej pomoci, s čím nebohý švager súhlasil. Svedok sa vyjadril aj k listu, ktorý predložil krátkou cestou na pojednávaní žalobca s tým, že tento list im poslal B. L. z väzby. Ďalej uviedol, že väčšinou komunikovala s nebohým B.om L. jeho manželka, pretože on mal povolené nejaké telefonáty, bolo to väčšinou vo večerných hodinách. Predmetom rozhovorov bola aj otázka financií, nakoľko však nebohý B. L. nemal peniaze, tak ich poprosil, aby to zafinancovali oni. Doplnil, že preto mu aj manželka poslala nejaké peniaze na účet. Svedok ďalej uviedol, že sa bavili s nebohým B.om L. aj o tom, ako mu vlastne vráti peniaze, na čo tento povedal, že predajú dom v ktorom žije s priateľkou, kúpi si jednoizbový byt a za zvyšné peniaze vyplatí podlžnosti.

13. Na návrh strany žalobcu bol vykonaný aj výsluch svedkyne G. D., ktorá sa však nevedela vyjadriť k otázke, či žalobca informoval jej druha o tom, koľko bude stáť úkon právnej služby, a či ho bude zastupovať aj v iných ako v trestných veciach. Uviedla, že nemala vedomosť o tom, že mal žalobca vyporiadať aj majetkové záležitosti jej druha, avšak toto vydedukovala z toho, že žalobca bol prítomný pri úkonoch, a preto vlastne mu aj adresovala jeden list resp., dala mu to na vedomie, avšak priamu vedomosť o tom od nebohého a ani od jeho rodiny, že bude žalobca zastupovať nebohého B.a L. aj v iných ako v trestných veciach nemala.

14. Žalobca na záver uviedol, že obhajoba v trestnom konaní bola vykonaná riadne s odbornou starostlivosťou v potrebnom rozsahu, ako si to vyžadovala situácia v priebehu trestného konania. Služby neboli nikdy čo do rozsahu alebo čo do kvality nejakým spôsobom pripomienkované, či už zo strany nebohého, alebo zo strany jeho rodinných príslušníkov alebo zo strany osôb, ktoré obhajobu sprostredkovali. Spornosť v rozsahu vykonaných úkonov v danom prípade nie je jedinou spornosťou, na ktorú kladie strana žalovaná dôraz je to, že nedošlo k splneniu podmienky uvedenej v ustanovení § 18 ods. 4 o advokácií, s čím sa nestotožňuje. V konaní bola ustálená otázka samotnej výšky náhrady za jeden úkon právnej pomoci, pričom uviedol, že zmluva nemusí mať písomnú formu, takáto zmluva neexistovala, právny nárok je postavený na základe ústne uzavretej dohody. Osoby, ktoré prišli do kontaktu s riešením danej situácie jedna vypovedala, druhá vypovedať nemohla, nakoľko krátko po úmrtí nebohého B.a L. zomrela aj jeho sestra. Uviedol, že je presvedčený, že v danom prípade existuje nejaký morálny a ľudský rozmer, ktorý je nepochybný a ak sa prihliadne na skutočnosť explicitného zohľadnenia § 18 ods. 4 Zákona o advokácií, tak dôkazom, ktorý túto skutočnosť potvrdzuje, že k takejto dohode došlo je výpoveď samotného svedka pána S. a podporným dôkazom aj výpoveď svedkyne pani D.. Doplnil, že

nebohý B. L. bol spokojný s jeho službami, na oprávnenosti nároku nemení nič skutočnosť, že faktúra bola vystavená po smrti nebohého na jeho osobu, nakoľko zmluvný vzťah sa smrťou ukončil. Záväzok existuje a bol prihlásený do dedičstva. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti, preto navrhol žalobe v celom rozsahu vyhovieť a priznať náhradu trov konania.

15. Právny zástupca žalovaných v 1. a 2. rade na záver uviedol, že zákon o advokácii v § 18 ods. 4 ako aj ustálená judikatúra jednoznačne uvádza, že advokát je povinný pred začatím poskytovania právnej služby informovať klienta o výške odmeny. Je na ťarchu advokáta, aby v prípade sporu preukázal, či klienta o výške odmeny pred začatím poskytovania právnej služby informoval. V priebehu súdneho konania žalobca venoval pozornosť tomu, že skutočne nebohému B. L. poskytoval právne služby. Poskytovanie právnych služieb nebolo v tomto konaní sporné až na niektoré úkony, ktoré žalovaní rozporovali. To, čo bolo sporné je skutočnosť, či žalobca informoval svojho klienta o výške odmeny. V konaní nebolo preukázané, že žalobca informoval svojho klienta o výške odmeny, žalobca zrejme z nebanlivosti, prípadne nevedomosti neinformoval svojho klienta, že si odmenu bude účtovať na základe vyhlášky o odmenách určených pre advokátov. Tento názor vychádza z toho, že aj v samotnej žalobe a napokon aj z výpovedí žalobcu na predchádzajúcom pojednávaní vyplýva, že ak sa neurčí odmena medzi advokátom a klientom, automaticky sa uplatňuje vyhláška ministerstva spravodlivosti o odmenách, tento záver je však jednoznačne nesprávny a môže sa aplikovať medzi obchodnými partnermi, avšak nie v spotrebiteľskom vzťahu. Dodal, že je presvedčený, že aj žalobca si uvedomuje dôkaznú núdzu, čoho dôkazom je aj jeho výpoveď na predchádzajúcom pojednávaní, kde uviedol, že skutočnosť, či výška odmeny bola predmetom rokovania alebo nie vie preukázať len samotný nebohý, a teda v tomto čase sa to už dokázať nedá. Žalobca na preukázanie tvrdení, že informoval klienta o výške odmeny navrhol vykonanie ako dôkaz výsluch svedkov pána S. a pani D.. Svedkyňa D. jednoznačne povedala, že nemala vedomosť o tom, že sa žalobca s nebohým Chovancom dohodli na odmene a o konkrétnej výške, nemala o tom vedomosť. O výpovedi svedka pána S. možno polemizovať vzhľadom k tomu, že v minulosti spolu spolupracovali. Z výpovede svedka vyplýva len určité nejasné informácie ohľadom výšky odmeny a to konkrétne, že nepresiahne výšku 100 eur, nie je tam ani zmienka o nejakých cestovných náhradách, paušálnych náhradách, strata času, nič z toho tam nie je. Vzhľadom k tomu, že žalobca neuniesol v konaní dôkazné bremeno, že svojho klienta informoval o výške odmeny mal za to, že žaloba je v celom rozsahu nedôvodná, a preto navrhol žalobu zamietnuť a priznať žalovaným nárok na náhradu trov konania.

16. V rámci dokazovania sa súd opätovne oboznámil s obsahom listín založených v spise, dokazovaním, ako aj s obsahom pripojeného spisu.

17. Na základe doplneného dokazovania, po vykonaní návrhov dôkazov, ktoré neboli na predchádzajúcom pojednávaní na žiadosť žalobcu vykonané, súd opätovne dospel k záveru, že žaloba žalobcu je v celom rozsahu nedôvodná. Žalobca v tomto konaní neuniesol dôkazné bremeno a súd nepresvedčil o tom, že nebohého B.a L., ktorému poskytoval právne služby ako slabšieho účastníka zmluvného vzťahu - spotrebiteľa informoval o výške odmeny za jeden úkon právnej služby ešte pred začatím tohto úkonu, pričom nespĺnenie tejto povinnosti sa spája s tým, že advokátovi v takomto prípade odmena nepatrí (§18 ods. 4 Zákona č. 586/2003 Z.z.). Na podporu tohto tvrdenia síce žalobca navrhol a vykonal výsluch svedka S., avšak ten uviedol, že keď sa rozprával so žalobcom o výške odmeny, táto by nemala presiahnuť sumu 100 eur. Samotný svedok nebol prítomný pri rokovaní nebohého obvineného B.a L. vo väzbe so žalobcom, na dotaz žalobcu sa síce pýtal žalobcu, koľko bude jeden úkon stáť, avšak samotný svedok nebol prítomný pri tom, ako mal túto skutočnosť oznámiť žalobca nebohému B. L.. V danom spore sa snažil žalobca všemocne preukázať, že boli vykonané úkony právnej služby v potrebnom rozsahu a v potrebnej kvalite. Táto skutočnosť medzi sporovými stranami sporná nebola a nebola v konaní medzi sporovými stranami ani spornou. Žalovaní síce namietali niektoré úkony právnej služby, ale podstatnou je tá skutočnosť, že namietali samotný základ nároku, nakoľko tvrdili, že žalobca nevedel hodnoverne preukázať, že informoval nebohého B.a L. o výške odmeny. Samotný žalobca na predchádzajúcom pojednávaní tvrdil, že bola uzatvorená iba ústna zmluva medzi ním a nebohým B.om Chovancom, a teda svoj nárok mu prináleží vo výške tarifnej odmeny podľa vyhlášky, a teda nie je povinný dokumentovať podklady pre písomné vyhotovenie trov konania. Žalobca uviedol, že v trestnom spise sa nachádza splnomocnenie, ktorého súčasťou je informácia o tom, že nebohý klient prehlásil, že je povinný poskytnúť obhajcovi trovy obhajoby o čom bol poučený. Poukázal na § 24 ods. 1 Zákona o advokácii, kde je zrejme, že advokát má za poskytnuté úkony nárok na odmenu, pričom z odseku 3 tohto ustanovenia vyplýva, že ak odmena nebola dohodnutá je povinný poskytnúť odmenu podľa

advokátskej tarify, čo je nespochybniteľné. Teda aj táto skutočnosť oslabuje tvrdenia žalobcu o tom, že nebohého informoval o výške odmeny. Samotná konštatácia svedka, že mu žalobca povedal, že úkon nepresiahne sumu 100 eur, túto skutočnosť nie je možné považovať za riadne splnenie povinnosti advokáta informovať spotrebiteľa právnej služby o výške odmeny za jeden úkon. Navyše z výpovede svedka vyplynulo, že túto skutočnosť oznámil žalobca svedkovi a nie priamo nebohému obvinenému B. L.. To, že túto skutočnosť si mal skutočne splniť a oznámiť túto skutočnosť ústne B. L. v konaní doposiaľ preukázaná nebola. Svedok S. uviedol, že o každej skutočnosti informoval po poskytnutí informácie od žalobcu samotného B.a L., či už písomne alebo telefonicky alebo tak urobila jeho manželka, avšak toto nepreukazuje to, že túto skutočnosť oznámil ústne nebohému B. L.. V danom spore si je potrebné uvedomiť, že žalobca je advokát a teda musí prísne a striktné dodržiavať ustanovenia právnych predpisov, najmä tie ustanovenia, ktoré mu ukladajú povinnosť informovať spotrebiteľa právnej služby o tom, koľko bude stáť ten ktorý úkon právnej služby. V sporovom konaní platí povinnosť tvrdenia a povinnosť dôkazná, teda ak sporová strana nejaké skutočnosti tvrdí, má povinnosť ich aj dokázať. Súd má za to, že aj po doplnení dokazovania zostala táto skutočnosť iba v rovine tvrdení a výpoved' svedka S. v tomto smere neobstojí. Navyše samotný svedok uviedol, že mal so žalobcom v minulosti dobré vzťahy, keď zastupoval ich spoločnosť, a teda sa jedná o osobu, ktorá má vzťah k žalobcovi, sám svedok inicioval zastupovanie nebohého B.a L. žalobcom a vyplatil mu časť odmeny. Žalobca teda súd nepresvedčil, že by si dôsledne splnil povinnosť, ktorú mu ukladá § 18 ods. 4 zákona o advokácii, a preto súd jeho žalobu opätovne zamietol.

18. O trovách konania súd rozhodol s poukazom na ustanovenie § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku tak, že žalovaným v 1. a 2. rade, ktorí mali v spore plný úspech, nakoľko žaloba žalobcu bola zamietnutá, priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, pričom o výške trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku osobitným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

P o u č e n i e : Proti rozsudku súdu prvej inštancie možno podať odvolanie v lehote 15 dní od doručenia rozhodnutia na Okresnom súde Ružomberok písomne v 3 vyhotoveniach.

Podľa § 363 CSP, v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (§ 127 ods.1,2 CSP) - a) ktorému súdu je určené, b) kto ho robí, c) ktorej veci sa týka, d) čo sa ním sleduje, e) podpis, a ak ide o podanie urobené v prebiehajúcim konaní, náležitosťou podania je aj uvedenie spisovej značky tohto konania - uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 365 ods.1 CSP, odvolanie možno odôvodniť len tým, že a) neboli splnené procesné podmienky, b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 62 ods.1,2 CMP, odvolanie možno odôvodniť aj tým, že súd prvej inštancie nesprávne alebo neúplne zistil skutočný stav veci. Odvolacie dôvody možno meniť a dopĺňať až do rozhodnutia o odvolaní.

Ak povinný dobrovoľne nespĺní čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na uskutočnenie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov; ak ide o rozhodnutie vo veciach maloletých detí - rozhodnutia, ktorým bola upravená starostlivosť o maloletého, styk s maloletým alebo iná ako peňažná povinnosť vo vzťahu k maloletému, návrh na súdny výkon rozhodnutia.